

fra Døre og Vinduer var Tilskuere til dette Triumftog. Madam Olufsen var i Wienerstjal og bar en stor, lysviolet Vindrueklase paa Hatten, Højbaadsmanden var i sin stiveste Begravelsespuds med 25-Aars Tjenestemedaljen og Sølvkorset glimtende frem bag den uknappede Overfrakke.

Under Kørslen ind gennem Byen vakte han en Del Opmærksomhed blandt Folk paa Grund af disse Ærestegn. Som han sad der — hvidlokket og højtidelig — med begge Hænder urokkelig hvilende paa Paraplyens Hornhaandtag, kunde han meget godt vække Forestillingen om en gammel Admiral fra Aarhundredets Begyndelse, og sikkert vilde han ogsaa have fremkaldt en hertil svarende Ærefrygt, dersom ikke unge Didriksen — stolt over sit Selskab — hvert Øjeblik havde vendt sig om imod det med højroset og fortrolig Tiltale.

Først gjorde de en Rundtur gennem hele den gamle By, saa paa de store, nye Bygninger, der skød op alle vegne, paa Resterne af Fæstningsvoldene, som man var i Færd med at sløjfe, og paa de nye, overbyggede Omnibusser, der kom ind fra Frederiksberg, og som i Østergades Menneskemylr lignede Elefanter med Ryttere paa Ryggen. Fra Kongens Nytorv drejede de saa ned imod Kanalen, standsede et Øjeblik udenfor Holmens Kirke, hvor de for 52 Aar siden havde haft Bryllup, og havnede omsider paa Børsbryggen.

Per var allerede kommen. Han hilste dem fra „Karen-Sofies“ Ræling, hvor han — lidt slap — sad og lod sig bage af Foraarsolen, mens Skipperen — en ældre Mand med graat Fuldsæk — gik fraborde for at tage imod.

Paa Bunden af Skibets aabne Lasterum, saa at sige i „Karen Sofies“ Mave, hvortil en Stige førte